

נוי פרי

כותבת לאחיה סמ"ר טל יפרח ז"ל

הדמעות חונקות, הכאב עצום מדי בכדי להכיל אותו. לפעמים אני מרגישה שהלב שלי בוקע מהחזה ומפלס את דרכו החוצה.

איבדתי אח קטן, איבדתי נשמה טהורה. כולם מנחמים, כולם בוכים ומוחים לי את הדמעות אבל כל זה לא יחזיר את טל שלי. אני לא חזקה, אני לא רוצה להיות חזקה-אבל החיים מושכים אותי לשמור על איתנות ולהחזיק חזק את אמא שלא תיפול.

טל הוא הכל בשבילי, אני לא מדברת עליו בזמן עבר, אני בכלל לא מעכלת שקברתי את אחי שלי, אחי הקטן שלי. 21 שנה חיינו ביחד-ישנו באותה מיטה, אכלנו באותה צלחת, שיחקנו יחד ואפילו חברים משותפים יש לנו. איך אני אצליח לנשום בלעדייך ? כל יום נראה קשה יותר, כל יום הגעגוע גדול יותר והאהבה רק צומחת במקום לנבול לאט לאט.

טל שלי, כולם באים אלינו-לא עוזבים לרגע, משפחה שלא ראינו מעולם, חברים שלך לצוות, חברים שלך לחיים. כולם פה, כולם נראים כמוך עם הגופייה, השורט, סנדלי השורש והשעון של אגוז. כולם נשמעים כמוך אבל אף אחד מהם הוא לא אתה.

אני מחפשת אותך כל יום, אני מדברת איתך כל יום ואוהבת אותך בכל נשימה. אתמול החלטתי מה לכתוב לך על המצבה, הזוי. איך אתה נותן לי כוחות להתמודד עם קשיים כאלו? חשבתי שאקרוס מול הקבר, רציתי לנוח איתך באותו ארון. לישון איתך עטופה בדגל כמו שהיינו ילדים-ראש רגליים. היה שם מספיק מקום לשנינו. אף פעם לא עזבנו אחת את השני ועכשיו נשארתי לבד. מרגישה כמו חיה פצועה שתגסוס עוד הרבה מאוד זמן. אתה יודע טל שלי, אני קמה בשבילך, אני אוכלת קצת בשבילך ואני מחייכת בשבילך. אני מרגישה אותך בכל צעד שאני עושה ובכל מחשבה. אני מנשקת אותך בראשי כל היום, רואה את החיוך הכובש שלך, שומעת את הצחוק המתגלגל ויודעת בוודאות שלא סבלת. יודעת שזה היה מידי. אתה גיבור

בשביל כולם, אח קטן, אתה האמיץ שלהם-אתה והאחים שלך סיכלו פיגוע גדול מאוד שהציל אלפי אנשים. אני גאה בך. אתה גיבור בשביל כולם, אבל בשבילי אתה אחי הקטן ששיחק איתי, החבר הכי טוב שלי, החברה הכי טובה שלי, הגבר שלי, האהוב שלי.

הבטחת לי שתלווה אותי בחופה ושתשחק עם הילדים שלי. נשאת ילד, נתקעת עם הצחוק והאהבה בגיל 21. הכנסת אותי למשפחות שלא חשבתי מעולם שאהיה בהן-משפחות שכול.

שתדע שאתה נותן לי כוח, אתה הופך אותי לבן אדם טוב-מפנה לי מקום בלב לעוד אנשים, מפנה לי מקום בלב לאהבה ולא לשנאה. אני עוד לא מעכלת שאתה לא פה, כנראה שלעולם לא אבין-ביום הזיכרון אני אקריא בשבילך, אשב לידך מול הקבר ואספר לך על איך עבר היום שלי.

אני חנוקה, האיברים שלי מתפוצצים מבפנים אח קטן שלי. איך זה יכול להיות שלא תחזור אליי יותר? שלא אכבס לך? שלא אבשל בשבילך? שלא אקנה למענך בגדים? מה עושים עם החלל הריק הזה? מה עושים עם כל האהבה האינסופית הזאת?

אני חזקה טל, אני חזקה בשבילך, אני חזקה בשביל אמא, בשביל אבא, אני חזקה בשביל נועם.. אבל מתישהו טל אני אפסיק להיות חזקה וארצה לישון לצידך כשאני מחבקת אותך, מלטפת לך את השיער ונושקת לך על הלחי עם הזיפים. מתישהו אני אפול ואז אתה תיתן לי כוח להמשיך.

טל שלי, אהבה שלי, תמיד תישאר אחי הקטן ותמיד תישאר בן 21 עם החיוך האינסופי והבדיחות שמצחיקות רק את שנינו.

אני אוהבת אותך טלטול כל הלב שלי תמיד יהיה שייך רק לך.